

**ЛЕКСИЧНІ ЗАПОЗИЧЕННЯ В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ
(НА МАТЕРІАЛІ ФРАНЦУЗЬКОЇ, ПОРТУГАЛЬСЬКОЇ ТА
ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВ)**

Гарбера Світлана Геннадіївна

асистент кафедри англійської філології

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника

orcid.org/0000-0001-7255-529X

svitlana.harbera@pnu.edu.ua

Стаття присвячена дослідженню особливостей процесів запозичення, їх змін та асиміляції в іспанській мові на матеріалі трьох романських мов, а саме французькій, португальській та італійській. Історичні зв'язки, події і багатий культурний обмін неабияк впливали на мовну взаємодію через комерцію, міграцію, літературні та мистецькі впливи, що призводило до запозичення слів. Також в роботі вивчали погляди знаних лінгвістів на поняття запозичення та іншомовного слова, види класифікації запозичених слів. Варто зазначити, що класикою для врегулювання різноманітних питань з іспанської мови залишається Королівська академія іспанської мови. Тут створено офіційний Словник Королівської Академії іспанської мови (DRAE), який, власне, став матеріалом для пошуку та опису модифікацій запозичених слів, їх характеристики та класифікації. Виявили, що основною причиною запозичення, адаптації та засвоєння нових лексичних елементів є відсутність терміну для позначення певного явища чи поняття в рідній мові або ж запозичені слова надають нового відтінку чи емоційного забарвлення вже існуючій в іспанській мові лексичній одиниці. Таким чином в процесі запозичення, слова вливаються в лексичний фонд, в нашому випадку, іспанської мови, пройшовши певні етапи адаптації на фонетичному та орфографічному рівні. Відбувається поділ, який полягає у збереженні оригінального написання та вимови або адаптації оригінальної вимови чи написання.

Звісно, що лексичний склад іспанської мови насичений іноземними словами, використання яких є широко поширеним або глибоко вкоріненим. Саме тому основна увага в статті зосереджена на мовній інтерференції. Історичні, географічні та міжкультурні зв'язки Іспанії з Францією, Португалією та Італією стали джерелом поширення нових понять, продемонстрували стійкість і водночас гнучкість іспанської мовної системи, збагатили іспанську мову різноманітними словами та привнесли нові смисли.

Ключові слова: запозичення, іншомовні слова, мовні контакти, мова-реципієнт, адаптація, асиміляція.

LEXICAL BORROWINGS IN THE SPANISH LANGUAGE
(BASED ON THE MATERIAL OF THE FRENCH, ITALIAN AND
PORTUGUESE LANGUAGES)

Svitlana Harbera

*Assistant at the Department of English Philology
of Vasyl Stefanyk Precarpathian National University
orcid.org/0000-0001-7255-529X
svitlana.harbera@pnu.edu.ua*

The article is devoted to the study of the peculiarities of the processes of borrowing and their changes, assimilation in the Spanish language on the material of three Romance languages, namely French, Portuguese and Italian. Historical connections, events and rich cultural exchange greatly influenced linguistic interaction through commerce, migration, literary and artistic influences, leading to the borrowing of words. We also studied the views of well-known linguists on the concepts of borrowing and foreign words, types of classifications of borrowed words. It should be mentioned that the Royal Academy of the Spanish Language remains the classic for the settlement of various issues related to the Spanish language. The official Dictionary of the Royal Academy of the Spanish Language (DRAE) was created here, which, in fact, became the material for searching and describing loanword changes, their characteristics and classification. It was found that the main reason for borrowing, adapting and assimilating new lexical elements is the lack of a term to denote a certain phenomenon or concept in the native language or borrowed words give a new shade or emotional coloring to a lexical unit already existing in the Spanish language. Thus, in the process of borrowing, words are added to the lexical fund, in our case, of the Spanish language, having passed certain stages of adaptation at the phonetic and orthographic level. There is a division that consists in preserving the original spelling and pronunciation or adapting the original pronunciation or spelling.

Of course, the lexical composition of the Spanish language is saturated with foreign words, the use of which is widespread or deeply rooted. Therefore, the main focus of the article is on language interference. The historical, geographical and cross-cultural ties of Spain with France, Portugal and Italy became the source of the spread of new concepts, demonstrated the stability and at the same time the flexibility of the Spanish language system, enriched the Spanish language with various words and brought new meanings.

***Key words:** borrowings, foreign words, language contacts, language recipient, adaptation, assimilation.*

Вступ. Слова іншомовного походження дуже поширені у всіх мовах та у глобальному контексті набули популярності в кінці 20-го та на початку 21-го сторіччя. Та на формування новітніх груп вплинула антична цивілізація та стародавні зв'язки. Запозичення завжди були відображенням обміну та спілкування між різними культурами та цивілізаціями, а також складних історичних процесів колоніальної експансії. Один з основних ресурсів поширення лексики, отримання нових термінів є запозичення слів з інших мов, з

якими носії цих мов встановлювали контакт. Цей спосіб є перманентний протягом всієї історії іспанської мови. Походження цих слів, їх довговічність, територія, до якої вони належать, і ступінь їх інтегрованості в іспанську мову зумовлювалися політичними, економічними та соціокультурними чинниками середовища в певний історичний момент (RAE).

Актуальність статті полягає в потребі більш широко вивчити питання формування лексичної системи іспанської мови, а також здійснити аналіз історичної бази та її вплив на класичну класифікацію запозичень.

Науково-дослідницькою основою для статті виступають роботи А. Бабел, Д. Вільярдель, У. Ернандеса, Д. Корбейя, Ф. Л. Каррільо, М.М. Мартінес, Е.С.Моуріса, А. Паласіос. Дані вчені, лінгвісти, філологи та культурологи присвятили свої дослідження аналізу історії і розвитку іспанської мови, вивченню міжкультурних взаємовідносин, мовних контактів та впливу інших мов на іспанську, включаючи процес запозичення.

На думку українського мовознавця Ю.О.Жлуктенко, «мовні контакти є певними міжмовними або інтерлінгвістичними зв'язками між двома чи більше мовами» (Жлуктенко, 1966: 6). Філологиня Ана Бабел вважає, що «ідеологічні асоціації із запозиченими словами та фонемами тісно пов'язані з позиціонуванням та ідентичністю носіїв мови, які їх використовують» (Babel, 2016: 71). З наукової точки зору, всі мови більшою чи меншою мірою є змішані. З цього приводу Ф. Ласаро стверджує: «Немає чистої мови: усі, від свого походження, є результатом схрещування. Міксування – це те, що дозволяє мовам бути адекватними інструментами для мінливих і прогресивно ускладнених потреб їх користувачів» (Lázaro, 1997: 285).

Метою статті є здійснити структурний фонетичний та орфографічний аналіз, висвітлити принципи утворення та переходу запозичень в іспанській мові з французької, португальської та італійської мов.

Матеріал та методи дослідження. Методика роботи ґрунтується на аналізі французьких, португальських, італійських запозичень. Дослідження здійснено на матеріалі Словника Королівської Академії іспанської мови

двадцять третього видання 2014 року, оновленого у 2023 році (іспан. *Diccionario de la lengua española (DLE)*). У роботі використовується вибірковий, аналітично-описовий методи та метод лінгвістичного спостереження.

В лінгвістиці, запозичення – це слова, які запозичені з інших мов, елементи чужої мови, які були перенесені в результаті мовних контактів з однієї мови в іншу. Необхідно розрізняти запозичення та слова іншомовного походження. Відомий мовознавець М. Кочерган стверджує: «Запозичення – активний процес. Як бачимо з прикладів, мова, яка запозичує слова, переробляє їх, перебудовує, підпорядковуючи своїм внутрішнім закономірностям. Якщо цього з іншомовним словом не відбувається, то воно залишається варваризмом, тобто іншомовним вкрапленням, що більш-менш регулярно вживається, але зберігає своє іноземне обличчя, тобто не стає елементом мови-запозичувачки» (Кочерган, 2001: 232). Іспанський філолог Ектор Санчес Моуріс дає таке визначення словам іншомовного походження: «Слово іншомовного походження – це слово, вираз або спосіб мовлення, характерний для носіїв іноземної мови, який вводить та вживається іншою мовою» (Mouriz, 2015: 42). Умберто Ернандес зазначає, «іноземні слова є одиницею, інтегрованою в мову, хоча іноді вона може мати формальні характеристики, які розкривають її походження» (Ернандес, 2005: 372). Також мовознавець аналізує, що поняття іноземних слів (ісп. *extranjerismos*) може співпадати із поняттям запозичення, його зазвичай ототожнюють, перш за все, з одним із його типів, ксенізмом або варваризмом (Ернандес, 2005: 372).

Є два типи лінгвістичних запозичень: лексичні і граматичні запозичення. Лексичні запозичення зустрічаються частіше та мають більше форм. Термін «лексика» означає, що слово є спорідненим або належить до словникового складу мови, діалекту чи регіону. Граматичне запозичення виникає, коли значна кількість носіїв двох мов використовує частки, морфеми, конструкції типові для іншої мови. Такі варіанти запозичень відповідають граматичним правилам.

Професор Ектор Санчес Моуріс розділяє лексичні запозичення на такі класифікації: іншомовні слова, неадаптовані іншомовні слова, адаптовані іншомовні слова та спеціальні іншомовні слова (Mouriz, 2015: 43). Згідно з його

дослідженням такі елементи часто вимовляються з деякими фонетичними адаптаціями. Неадаптовані іншомовні слова – це слова, вимова яких не адаптована до мови прийому. Адаптовані іншомовні слова – це ті слова, що походять з інших мов, які були адаптовані до правил мови-реципієнта. Спеціальні іншомовні слова – це слова, які стосуються іншомовної дійсності і тому не мають відповідників (Mouriz, 2015: 43).

Результати. Існують різні критерії класифікації іноземних слів в іспанській мові. Найпростішим із усіх є той, який розрізняє їх відповідно до мови, з якої вони взяті: англїцизм для англїйських запозичень, арабізми походять з арабської мови, галліцизм для французької мови, германїзм для слів з німецької мови, італїанїзм для італїйської мови, а також запозичення з португальської мови та мови корінних жителів Америки.

В цій статті ми розглянемо вплив запозичень з французької, італїйської та португальської мов на лїнгвістичну мапу Іспанії.

Іспанія мала довгу історію взаємодії з різними культурами та народами, такими як римляни, греки, фінікійці, германські племена, готи, араби. Відповідно іспанська мова протягом історії збагачувалася лексичними елементами, що походили з інших і здебільшого різноманїтних мов. Вважають, що іспанська мова виникла внаслідок розвитку латинської мови, багато слів походять прямо або опосередковано від латинських коренів, приблизно 80% слів є латинського походження. Еволюція латини, яка в Іспанії контактувала з мовами греків, призвела до виникнення романських мов, зокрема кастильської. Португальська, французька та італїйська мова теж базуються на латині. Кожна з цих мов так чи інакше поєднанні історично та лїнгвістично з іспанською.

До прикладу, іспанська збагачувалася словами з французької мови ще з Середньовіччя. Таким чином в XI-XII столїтті з'явилися такі слова як *mensaje*, *homenaje* і пізніше у XVIII столїтті численні терміни: *bisutería*, *corsé*, *coqueta*, *detalle*, *chaqueta*, *interesante*, *galante*, *hotel*, *modista*, *pantalón*, *parlamento*, *sofá*, тощо. Французька мова має релевантний вплив на іспанську мову, разом з грецькою та арабською мовами.

Класичним прикладом є проникнення італіанізмів в епоху Відродження у XV столітті та згодом, коли інтенсивно відбувалася культурна взаємодія мовних систем, внаслідок яких, кастильська мова прийняла наступну лексику: *bancarrota, carbonara, góndola, mafia, pesto, piano, piastra, venturina*, тощо.

Поширення португальської по всьому світу відбулося в XV і XVI століттях, коли Португалія встановила велику колоніальну і торгівельну імперію: *añoranza, bandeja, bengala, caramelo, regañar*, тощо. Португальські запозичення не є численні, але іспанська та португальська мови мають лексичну схожість більше, ніж на 89%.

Ми вже розглянули погляди іспанських лінгвістів на визначення понять запозичень, іншомовних слів, варваризмів. Щоб більш детально вивчити адаптацію слів в іспанській мові, варто зауважити особливість класифікації, яку пропонує Королівська Академія іспанської мови. Ця інституція встановлює правила та стандарти щодо використання іншомовних слів у широкому розумінні, включаючи їх введення, написання та вимову. Отже, розглянемо більш ґрунтовно ці три пункти. При введенні слова визначається, які іншомовні елементи можуть бути інкорпоровані в іспанську мову на основі їх поширеності та потреби. Згодом встановлюються правила написання іншомовних слів у відповідності з правилами орфографії іспанської мови (адаптація написання з врахуванням фонетики та граматики іспанської мови). Вимова визначається у відповідності з правилами фонетики іспанської мови (RAE). Враховуючи ці принципи, Академія надає рекомендації стосовно вживання іншомовних слів з метою забезпечення упорядкованості, постійності та відповідності стандартів та розрізняє адаптовані іноземні слова та запозичення (ісп. *extranjerismos* у *préstamos adaptados*) та неадаптовані (сирі) іноземні слова (ісп. *extranjerismos crudos* o *no adaptados*).

Виділяються запозичення, які не є необхідні в іспанській мові. Нові слова з'являються постійно в мові, але часто знаходять свій відповідник у мові-реципієнті. Якщо взяти до прикладу французькі слова, то існують відповідні іспанські елементи (*afiche – cartel, affaire – asunto, amateur – aficionado, bureau –*

oficina, chic – elegancia, glacé – confitado, chance – oportunidad, mousse – espuma, premiere – estreno, tour – vuelta).

Необхідні чи поширені в іспанській мові слова іншомовного походження – це іноземні слова, для яких немає еквівалентів в іспанській мові або їх непросто знайти. Як правило, іноземне слово розпізнається, тому що воно зберігає частину або весь оригінальний варіант написання, більш-менш адаптоване до мови-реципієнта. З цієї причини у багатьох мовах, зокрема в іспанській, вони беруться в лапки або пишуться курсивом, залежно від варіанту мови. Проте з плином часу та неперервним використанням багато іноземних слів потрапляють у мову, що приймає, стаючи звичайними елементами.

Різновид, коли запозичення зберігають оригінальне написання і вимову, ми розглянемо на прикладі запозичень з французької, португальської та італійської мов.

З французької, перш за все, ми маємо такі слова, як *balance, ballet, banal, baguette, beige, boutique, cactus, caviar, chef, comité, compot, complot, collage, croquis, gourmet, tarot, zigzag*; з португальської *bandeja, baliza, batucada, bengala, cachalote, carambola, caramelo, despejar, menino*; з італійської *paparazzi, piloto, pizza, regata, soprano, salami, serenata, tortellini, tromba*, тощо.

Однак у більшості випадків для нових слів пропонується адаптація з метою збереження зв'язку між правописом і вимовою відповідно до особливостей іспанської мови. Ця адаптація зроблена з оригінальним написанням, але з іспанською вимовою та графічними наголосами відповідно до правил іспанської мови, або зберігаючи оригінальну вимову, але адаптуючи її до іспанської графічної системи. З французької ми маємо кілька слів, які застосовуються до цього випадку. Наприклад, слово *peluche* від франц. *peluche*, слово *soqueluche*, яке походить від слова *soqueluche*. Як ми бачимо, в обох мовах воно пишеться однаково, але через французьку вимову, якої немає в іспанській мові, воно не може вимовлятися абсолютно однаково: перше «е» вимовляється не однаково, французьке «и» не має фіксованого еквівалента, французьке «ch» має вимовлятися як [sh], а кінцеве «е» не має вимовлятися. У французькому слові

menu в іспанській мові наголошуємо останній склад *menú*, так само (франц.) *cliche* – (ісп.) *cliché*, (франц.) *camion* – (ісп.) *camión*, (франц.) *elite* – (ісп.) *élite*, (франц.) *pantalon* – (ісп.) *pantalón*, в португальській мові слово *água* наголошене, а в іспанській ні: *agua*, і навпаки (порт.) *bambu* – (іспан.) *bambú*. В запозиченнях італійського походження за допомогою графічного наголосу адаптуються наступні лексичні одиниці: (ісп.) *góndola* – (італ.) *gondola*, (ісп.) *ópera* – (італ.) *opera*, (ісп.) *sémola* – (італ.) *semola*, (ісп.) *tómbola* – (італ.) *tombola*.

В інших випадках написання змінюється відповідно до правил іспанської мови. Таким чином, *bricolage*, *garage*, *massage*, *maquillage*, *montage* за аналогією з іншими словами, узятими з французької мови, які закінчуються на *-age*, потрібно писати через «j» *bricolaje*, *garaje*, *masaje*, *maquillaje*, *montaje*. Вони також не вимовляються оригінально. Для порівняння подвійне «ll» скорочується до однієї літери «l» в іспанській мові, це єдиний спосіб зберегти оригінальну вимову і не мати палатального звуку «ll», до прикладу в італійській мові в слові *novella* відбувається таке скорочення і отримуємо *novela*, (італ.) *porcellana* – (ісп.) *porcelana*, (італ.) *allerta* – (ісп.) *alerta*. Те ж саме відбувається з іншими словами та приголосними, як-от: (франц.) *culotte*, яке втрачає подвійну «t» та отримуємо в іспанській мові *culote*, (франц.) *vedette* – (ісп.) *vedete*. Інші приклади італійських слів, які втрачають подвоєння літер: (італ.) *graffiti* – *grafiti*, (італ.) *sonetto* – (ісп.) *soneto* чи (італ.) *aggio* – (ісп.) *agio*, (італ.) *commediante* – (ісп.) *comediante*. Для португальських запозичень, яким властива «h» після «n», «l» в іспанському варіанті отримуємо твердопіднебний носовий приголосний звук «ñ» або диграф «ll», наприклад (порт.) *barulho* – (ісп.) *barullo*, (порт.) *brinquinho* – (ісп.) *brinquiño*, (порт.) *corpinho* – (ісп.) *corpiño*, (порт.) *morrinha* – (ісп.) *morriña*, (порт.) *ratinho* – (ісп.) *ratiño*.

Якщо відбувається адаптація до графічної системи іспанської мови, то у цих випадках вирішено зберегти оригінальну вимову, але адаптувати іноземну форму до іспанської графічної системи. Таким чином ми маємо французькі слова, які не вимовляються на *-t*, наприклад, *cabaret*, *cabriolet*, *capot*, *carnet*, *chalet*, *corset*, *couplet*, ця літера зникає в іспанській мові та замінюється на

наголошену «е» з додаванням діакритичного знаку: *cabaré, cabriolé, capó, carné, chalé, corsé, cuplé*. Та інші типу *batiste, tarte* відповідно трансформуються у *batista, tarta*.

Ми знаходимо інші випадки апокопи в галліцизмах, наприклад, невимовне кінцеве французьке «е»: *entrecôte* дав *entrecot, choucroute>chucrut, contrôle>control* (галліцизм втратив циркумфлексний наголос). У слові *volauvent* кінцеве «т» випадає, дифтонг «au» спрощується до «о» і в іспанській стає *volován*. Те саме стосується *croissant>cruasán*. Крім того, у цьому випадку, оскільки дифтонг «oi» французькою мовою вимовляється як [ua], написання було адаптовано до іспанської. Інші об'єднання голосних у французькій мові було спрощено для адаптації до іспанської, особливо терміни з дифтонгами *ou>u, ai>a* та *au>o*. Це випадок наступних слів: *caribou>caribú, chapeau>chapó, chandail>chándal, chauffeur>chófer* чи *chofer, gaufre>gofre, glamour>glamur, roulette>ruleta* і *souvenir>suvenir* (зі зміною наголосу відповідно до норми).

В португальському слові *ameijoa* відбулися наступні зміни: дифтонг «ei» перейшов у голосну «е», «oa» змінився на голосну «а», таким чином в іспанському варіанті отримуємо *almeja*. Об'єднання голосних у запозиченнях з португальській мові виглядає наступним чином: (порт.) *crioulo* – (ісп.) *criollo*, (порт.) *doudo* – (ісп.) *dodo*. Також відбувається зміна кінцевих голосних, наприклад (порт.) *propau* – (ісп.) *propao*, (порт.) *pagode* – (іспан.) *pagoda* та зміна приголосних в середині слова: (порт.) *caravela* – (іспан.) *carabela*, (порт.) *maracujá* – (іспан.) *maracuyá*, (порт.) *mascavado* – (іспан.) *mascabado*.

Отже, здійснено вибіркового огляд португальських, французьких та італійських запозичень у словниковому складі іспанської мови. Ми звернули увагу на адаптацію фонетичних та графічних властивостей у процесі засвоєння іноземних слів іспанським лексичним середовищем.

Висновки. Наявність іноземних слів в іспанській мові не є чимось новим. Протягом століть іспанська мова контактувала з іншими мовами, особливо з латинською, арабською та французькою, португальською та італійською. Таким чином відбувалося посилення міжмовних контактів, тим паче останні три

належать до романської групи мов та походять від латині. Італійська збагатилася іспанською мовними окрасами на тему музики, мистецтва, архітектури, малювання та скульптури в період соціокультурного розвитку в Іспанії в XVI-XVII століттях. Зв'язок між португальською та іспанською бере свій початок з періоду розвитку середньовічної галісійсько-португальської мови, що існувала на території іспанської провінції Галісія. Запозичення з португальської мови пов'язані з посиленням торівельних зв'язків під час великих відкриттів. Французька та іспанська мова перебували у постійному лінгвістичному контакті, тому «галліцизми» рясніють в іспанській мові.

Якщо коротко охарактеризувати асиміляцію запозичень в іспанській мові, то можемо виділити наступні риси: проставлення графічного наголосу, зміна дифтонгів, голосних і приголосних, поява/зникнення диграфів, апокопа, як визначальні фактори адаптації запозичень в кастильській мові.

Здійснений аналіз дозволив зробити висновки, що іноземні слова є реальністю в іспанській мові і можуть бути корисними для збагачення словникового запасу та опису понять, які не мають точного перекладу на початковому етапі введення. Згодом відбувається лінгвістична адаптація та асиміляція. Інтенсивність впливу мов-джерел була різною, але можна стверджувати, що дані запозичення пристосувалися до системи мови-реципієнта. Перспективою подальших досліджень є проведення подібних розвідок на матеріалі інших споріднених та неспоріднених мов.

ЛІТЕРАТУРА

Есенова Е.Й., Калинич І.Й., Бойтор В.Ю. Лексичне запозичення як засіб збагачення словникового складу мови. *Закарпатські філологічні студії*. Видавничий дім «Гельветика», 2023. Вип. 28. Том 1. С. 151-156. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/handle/lib/52930>

Жлуктенко Ю.А. Мовні контакти. Проблеми інтерлінгвістики. Київ : Видавництво Київського університету, 1966. 135 с.

Карпенко Ю.А. Вступ до мовознавства : підручник. Київ : Академія, 2006. 336 с.

Кочерган Н.П. Вступ до мовознавства : підручник. Київ : Академія, 2001. 368 с.

Babel A. M. Affective motivations for borrowing : Performing local identity through loan phonology. *Language and Communication*. Volume 49, 2016. 70-83 p.

URL:https://scholar.google.com/citations?view_op=view_citation&hl=en&user=4gAcrcEAAAAJ&citation_for_view=4gAcrcEAAAAJ:_FxGoFyzp5QC

Baldoceda Espinoza A. Italianismos en la vigésima segunda edición del DRAE. *Boletín de la academia peruana de la lengua*. 2014. 111-127 p. URL: <https://doi.org/10.46744/bapl.201402.005>

Diccionario de la lengua española | Edición del Tricentenario. «Diccionario de la lengua española» - Edición del Tricentenario. URL: <https://dle.rae.es>

Hernández Hernández H. Los extranjerismos en la enseñanza del español como lengua extranjera: aspectos ortológicos, ortográficos y léxico-semánticos. ASELE. Actas XVI. 2005. URL: https://cvc.cervantes.es/ensenanza/biblioteca_ele/asele/pdf/16/16_0372.pdf

Lázaro Carreter F. El dardo en la palabra. Barcelona : Galaxia Gutenberg/ Círculo de Lectores.1997. p. 757.

Mouriz S. H. Préstamos Lingüísticos en la Lengua Española Actual: italianismos, latinismos, arabismos, anglicismos y galicismos. *International Journal of Language and Linguistics*. 2015. p. 41-53.
URL: https://ijllnet.com/journals/Vol_2_No_1_March_2015/5.pdf

Real Academia Española: sitio web oficial. URL: <https://www.rae.es>

Seibane S. G., Paraíso M.S., Azucena P. Traspasando lo lingüístico: factores esenciales en el contacto de lenguas. Madrid-Frankfurt am Main : Iberoamericana Editorial Vervuert, 46. *Lengua y Sociedad*. 2021. 210 p.

REFERENCES

Esenova E.Y., Kalynych I.Y., Boytor V.Y. (2023). Leksychno zapozychennia yak zasib zbahachennia slovnykovogo skladu movy. *Zakarpatski filolohichni studii*. Vydavnychyy dim “Helvetyka”. Vyp. 28. Tom 1. p. 151-156.
Retrieved from : <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/handle/lib/52930>. [in Ukrainian].

Zhluktenko Y.A. (1966). Movni kontakty. Problemy interlingvistyky. Kyiv : Vydavnytstvo Kyivskoho universytetu. 135 p. [in Ukrainian].

Karpenko Y.A. (2006). Vstup do movoznavstva : pidruchnyk. Kyiv : Akademiia. 336 p. [in Ukrainian].

Kocherhan N.P. (2001). Vstup do movoznavstva : pidruchnyk. Kyiv : Akademiia. 368 p. [in Ukrainian].

Babel A. M. (2016) Affective motivations for borrowing : Performing local identity through loan phonology. *Language and Communication*. Volume 49. 70-83 p. Retrieved from:
https://scholar.google.com/citations?view_op=view_citation&hl=en&user=4gAcrcEAAAAJ&citation_for_view=4gAcrcEAAAAJ:_FxGoFyzp5QC

Baldoceda Espinoza A. (2014). Italianismos en la vigésima segunda edición del DRAE. *Boletín de la academia peruana de la lengua*. 111-127 p.
Retrieved from: <https://doi.org/10.46744/bapl.201402.005>

Diccionario de la lengua española | Edición del Tricentenario. «Diccionario de la lengua española» - Edición del Tricentenario. Retrieved from: <https://dle.rae.es>

Hernández Hernández H. (2005). Los extranjerismos en la enseñanza del español como lengua extranjera: aspectos ortológicos, ortográficos y léxico-semánticos. ASELE. Actas XVI. Retrieved from: https://cvc.cervantes.es/ensenanza/biblioteca_ele/asele/pdf/16/16_0372.pdf

Lázaro Carreter F. (1997). El dardo en la palabra. Barcelona : Galaxia Gutenberg/ Círculo de Lectores. p. 757.

Mouriz S. H. (2015). Préstamos Lingüísticos en la Lengua Española Actual: italianismos, latinismos, arabismos, anglicismos y galicismos. *International Journal of Language and Linguistics*. p. 41-53. Retrieved from: https://ijllnet.com/journals/Vol_2_No_1_March_2015/5.pdf

Real Academia Española: sitio web oficial. URL: <https://www.rae.es>

Seibane S. G., Paraíso M.S., Azucena P. (2021). Traspasando lo lingüístico: factores esenciales en el contacto de lenguas. Madrid-Frankfurt am Main : Iberoamericana Editorial Vervuert, 46. *Lengua y Sociedad*. p 210.